

BÁRDOSI NÉMETH JÁNOS VERSEI

A PÉCSI DÓMTÉREN SÉTÁLGATVA

E verssel én is feléd köszönök.
poétád volt már püspök, más szelíd pap,
én köszönöm a néma örömet,
mit tereden a csöndes séta ad.

Sok vívódást, hogy róttam útjaid,
magányos, árva, bús perceimet,
a lombusogást, madárdalt, amit
az ősz adhat csak, míg a lomb pereg.

De a szikrázó szép vasárnapot,
a harangzúgást és a népeket,
az éneket, mit kórusod adott,
s a szerelmest, ha este nézeget.

A zöld tetőt, a nagyságos eget,
az arany holdat, mind-mind köszönöm,
az idegent, ki lopva meglesett
kék tavaszon és bíbor őszykön.

Tudom, hogy így állsz annyi századon,
láttál csodát és nem csodát sokat,
én mind e lázat tovább átadom,
ki utánam jön, míg az alkonyat,

a püspöklila égbolt ráomol,
ahogy most engem bársonya befed,
légy bérc, magasság, tündöklő orom
és zengjen mindig békét éneked.

KIS KEZEK BÍZTATÁSA

(UNOKÁIMNAK)

A szeretet szivárvány-hegyei felett
ott van a mosolyotok,
gyermek-arcotok, búvölete,
pillangó-szárnyú röple,
láncszemnyi-lánc hozzám
az ősök ösvényein,
megadás, jóság,
belém-öldődő szeretet,
beszéd a kisdedekekről
ama napfényű Hegyen,
el-nem-rontható páncélzatban
annyi rontás, háború,
haragvás iszonyata közt,
íme, itt van,
itt ragyog felém
és szólnak madár-csipogással
a lélek értelmével,

tudva, ki vagyok
s tudván, hogy ide-tartozók,
a sok hegylanc közt
épp ide,
erre a kertes, virágos házra,
hol angyali karjuk
ölelése átfog,
beköt a szeretet ölébe
pólyásan, ahogy nemrég az anyjuk,
s most röpködve
zengik a szívük dalát
s én dadogón köszönöm
áldástokat
kis kezek,
bízgatóim,
hogy holnap,
holnap is süt a Nap!

PÉLDA A GYÜMÖLCSTELÉN FÁRÓL

Ha már árnyéket ad,
hagyd, ára van annak,
ne vágd ki a fát!
Ülni lombja alatt
madárfütytyben
nyár forró idején,
fröccsöt iszogatva,
vagy nyugágyon
megbúvó csöndben
jó elaludni.
Ne vágd ki a fát,
gyümölcstelen is aranyat érő,
ha nincs közel árnyék.

S ha könyvre hajolsz,
messze röpít,
föl a magasba,
népbe, reménybe.
Eleted tájait is
látod a lomb rajzaiban,
s gyógyuló szívvel mondd
napszállat előtt:
mégis,
ez a fa aranyat érő,
meghozta gyümölcset
a szép örömet, nyugovást,
s kell-e több ennél?